

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 543

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 24 iunie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
2.595.	— Ordin al ministrului culturii privind clasarea ca monument istoric a imobilului situat la adresa poștală Str. Primăriei nr. 25, municipiul Oradea, județul Bihor, în Lista monumentelor istorice, cu denumirea Sinagoga Ortodoxă Aachvas Rein, în categoria II — arhitectură, m — monument, grupa B	2
2.731.	— Ordin al ministrului culturii privind clasarea ca monument istoric a imobilului situat în localitatea Cerneteaz, comuna Giarmata, județul Timiș, în Lista monumentelor istorice, cu denumirea Pod de cărămidă, în categoria II — arhitectură, m — monument, grupa B	3
2.779.	— Ordin al ministrului culturii privind declasarea parțială din Lista monumentelor istorice a monumentului istoric cu denumirea Casă, situat la adresa poștală Calea Griviței nr. 28, sectorul 1, București, având codul LMI B-II-m-B-18845, respectiv declasarea anexelor C1, C2, C8, C9.....	4
4.472.	— Ordin al ministrului educației și cercetării privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița „Montessori School of Iași” din municipiul Iași	4–5
	ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 23 din 2 martie 2020 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....		6–15

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL CULTURII

ORDIN

privind clasarea ca monument istoric a imobilului situat la adresa poștală

Str. Primăriei nr. 25, municipiul Oradea, județul Bihor, în Lista monumentelor istorice, cu denumirea Sinagoga Ortodoxă Aachvas Rein, în categoria II — arhitectură, m — monument, grupa B

Având în vedere Referatul nr. 2.565/2017 din 22 noiembrie 2019 de aprobare a proiectului Ordinului ministrului culturii privind clasarea imobilului situat la adresa poștală Str. Primăriei nr. 25, orașul Oradea, județul Bihor, în Lista monumentelor istorice, cu denumirea Sinagoga Ortodoxă Aachvas Rein, în categoria II — arhitectură, m — monument, grupa valorică B, cu codul LMI BH-II-m-B-21148,

în conformitate cu dispozițiile art. 13 alin. (1) pct. 2 lit. d) și ale art. 33 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 16 alin. (2) și (3) din Normele metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare, și ale prevederilor art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se clasează ca monument istoric Sinagoga Ortodoxă Aachvas Rein, imobil situat la adresa poștală Str. Primăriei nr. 25, municipiul Oradea, județul Bihor, în categoria m — monument, II — arhitectură, grupa B, cu codul în Lista monumentelor istorice BH-II-m-B-21148.

(2) Coordonatele punctelor de contur ale zonei de protecție a monumentului istoric sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul culturii,
Bogdan Gheorghiu

București, 10 februarie 2020.
Nr. 2.595.

ANEXĂ

Zona de protecție a monumentului istoric Sinagoga Ortodoxă Aachvas Rein, Str. Primăriei nr. 25, municipiul Oradea, județul Bihor

Coordonate puncte de contur STEREO 70:

Punct	X	Y
10	621969.21	266363.133
12	621974.06	266468.13
11	621966.347	266426.443
13	621975.636	266476.648
14	621987.911	266474.782
15	621994.715	266474.656
16	621998.511	266475.044
17	622006.829	266480.028
9	622027.577	266363.081
8	622044.639	266358.216
5	622082.556	2663637.158
7	622056.3	266357.972
6	622068.554	266359.353
19	622050.278	266505.918
18	622033.534	266489.067
20	622080.521	266535.886
2	622127.63	266391.342
3	622110.284	266369.016
4	622102.641	266477.351
1	622134.897	266401.28
22	622130.487	266452.249
23	622111.241	266433.911
24	622123.695	266422.086
21	622109.976	266497.037

MINISTERUL CULTURII

ORDIN**privind clasarea ca monument istoric a imobilului
situat în localitatea Cerneteaz, comuna Giarmata, județul Timiș, în Lista monumentelor istorice,
cu denumirea Pod de cărămidă, în categoria II — arhitectură, m — monument, grupa B**

Având în vedere Referatul nr. 8.186/2019 din 30 ianuarie 2020 a proiectului Ordinului ministrului culturii privind clasarea imobilului situat în localitatea Cerneteaz, comuna Giarmata, județul Timiș, în Lista monumentelor istorice, cu denumirea Pod de cărămidă, în categoria II — arhitectură, m — monument, grupa B,

în conformitate cu dispozițiile art. 21 alin. (2) și ale art. 33 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 16 alin. (2) și (3) din Normele metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare, și ale prevederilor art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se clasează ca monument istoric cu denumirea Pod de cărămidă imobilul situat în localitatea Cerneteaz, comuna Giarmata, județul Timiș, în categoria m — monument, II — arhitectură, grupa B, cu codul în Lista monumentelor istorice TM-II-m-B-21098.

(2) Coordonatele punctelor de contur ale zonei de protecție a monumentului istoric sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul culturii,
Camelia Veronica Marcu,
secretar general

București, 4 martie 2020.
Nr. 2.731.

ANEXĂ

**Zona de protecție în coordonate stereo 70 a monumentului istoric Pod de cărămidă,
imobilul situat în localitatea Cerneteaz, comuna Giarmata, județul Timiș**

Nr. punct	X	Y
1	489038.519	210016.587
2	489047.268	209995.604
3	489113.447	210030.410
4	489148.193	210045.254
5	489168.854	210060.705
6	489206.774	210088.662
7	489186.655	210110.571
8	489169.056	210130.138
9	489162.359	210137.584
10	489152.251	210149.335
11	489151.069	210152.069
12	489121.278	210197.431
13	489077.771	210175.413
14	489054.938	210152.952
15	489050.649	210154.223
16	488992.280	210171.517
17	488988.649	210155.914
18	489018.257	210057.875

MINISTERUL CULTURII

ORDIN**privind declararea parțială din Lista monumentelor istorice a monumentului istoric cu denumirea
Casă, situat la adresa poștală Calea Griviței nr. 28, sectorul 1, București,
având codul LMI B-II-m-B-18845, respectiv declararea anexelor C1, C2, C8, C9**

Având în vedere Referatul nr. 7.198/2018 din 21 noiembrie 2019 de aprobare a proiectului Ordinului ministrului culturii privind declararea parțială a monumentului istoric Casă, situat la adresa poștală Calea Griviței nr. 28, sectorul 1, București, clasat în Lista monumentelor istorice cu codul LMI B-II-m-B-18845, respectiv declararea anexelor C1, C2, C8, C9,

în conformitate cu dispozițiile art. 13 alin. (1) pct. 2 lit. a) în coroborare cu art. 19 și art. 33 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 21 alin. (1) și (2) din Normele metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare,

în baza art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se declasează din Lista monumentelor istorice construcțiile C1, C2, C8, C9, părți ale imobilului clasat ca monument istoric cu denumirea Casă, situat la adresa poștală Calea Griviței nr. 28, sectorul 1, București, având codul LMI B-II-m-B-18845.

(2) Se menține ca monument istoric imobilul clasat cu denumirea Casă, situat la adresa poștală Calea Griviței nr. 28, sectorul 1, București, având codul LMI B-II-m-B-18845, cu excepția construcțiilor C1, C2, C8, C9.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul culturii,
Bogdan Gheorghiu

București, 18 martie 2020.
Nr. 2.779.

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII

ORDIN**privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar
particular Grădinița „Montessori School of Iași” din municipiul Iași**

Având în vedere prevederile art. 24 alin. (3) lit. c) și d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației, aprobată cu modificări prin Legea nr. 87/2006, cu modificările și completările ulterioare,

luând în considerare dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 22/2007 pentru aprobarea Metodologiei de evaluare instituțională în vederea autorizării, acreditării și evaluării periodice a organizațiilor furnizoare de educație,

având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 21/2007 privind aprobarea Standardelor de autorizare de funcționare provizorie a unităților de învățământ preuniversitar, precum și a Standardelor de acreditare și de evaluare periodică a unităților de învățământ preuniversitar,

ținând cont de dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 844/2002 privind aprobarea nomenclatoarelor calificărilor profesionale pentru care se asigură pregătirea prin învățământul preuniversitar, precum și durata de școlarizare, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 918/2013 privind aprobarea Cadrului național al calificărilor, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont de dispozițiile Ordinului ministrului educației naționale și cercetării științifice nr. 5.836/2016*) privind acordarea autorizării de funcționare provizorie Asociației „One for Hope” din municipiul București pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița „Montessori School of Iași” din municipiul Iași,

luând în considerare Hotărârea Consiliului Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar nr. 3/6.05.2020 privind propunerea de acordare a acreditării pentru unitățile de învățământ preuniversitar particular evaluate în perioada 13 februarie—6 martie 2020,

în temeiul art. 15 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 24/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației și Cercetării,

ministrul educației și cercetării emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se acordă acreditarea pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița „Montessori School of Iași”, cu sediul în municipiul Iași, alea M. Sadoveanu nr. 44P, respectiv în Strada Semnului nr. 8, județul Iași, pentru nivelul de învățământ „preșcolar” (alternativa educațională Montessori), program „prelungit”, limba de predare „română”, începând cu anul școlar 2020—2021, conform anexei care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița „Montessori School of Iași” din municipiul Iași, acreditată potrivit dispozițiilor art. 1 din prezentul ordin, este persoană juridică de drept privat și de interes public, parte a sistemului național de învățământ, și beneficiază de toate drepturile și obligațiile prevăzute de lege.

Art. 3. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița „Montessori School of Iași” din municipiul Iași are obligația ca, în termen de maximum 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentului ordin, să parcurgă procedurile de înregistrare fiscală și să comunice Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar o copie de pe certificatul de înregistrare fiscală; în caz contrar se vor sesiza organele fiscale competente pentru luarea măsurilor care se impun.

Art. 4. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița „Montessori School of Iași” din municipiul Iași are obligația de a solicita evaluarea externă periodică în termen de maximum 5 ani de la obținerea acreditării, dar nu mai târziu de anul școlar 2024—2025.

Art. 5. — Personalul didactic, didactic auxiliar și personalul nedidactic din unitatea de învățământ preuniversitar particular autorizată, angajat conform prevederilor legii, se preia la unitatea de învățământ preuniversitar particular acreditată Grădinița „Montessori School of Iași” din municipiul Iași.

Art. 6. — (1) Unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița „Montessori School of Iași” din municipiul Iași dispune de patrimoniul propriu, care nu poate fi înstrăinat sau diminuat și va fi utilizat numai în interesul învățământului.

(2) În cazul desființării, dizolvării sau lichidării, patrimoniul unității de învățământ preuniversitar particular acreditată Grădinița „Montessori School of Iași” din municipiul Iași revine fondatorilor.

Art. 7. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița „Montessori School of Iași” din municipiul Iași este monitorizată și controlată periodic de către Ministerul Educației și Cercetării și Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar, în colaborare cu Inspectoratul Școlar Județean Iași, în vederea verificării respectării standardelor care au stat la baza acreditării.

Art. 8. — Asociația „One for Hope” din municipiul București, unitatea de învățământ preuniversitar particular acreditată Grădinița „Montessori School of Iași” din municipiul Iași, Direcția generală învățământ preuniversitar din Ministerul Educației și Cercetării, Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar, respectiv Inspectoratul Școlar Județean Iași vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 9. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației și cercetării,
Cristina Monica Anisie

București, 9 iunie 2020.
Nr. 4.472.

*) Ordinul ministrului educației naționale și cercetării științifice nr. 5.836/2016 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

ANEXĂ

Județul Iași

Nr. crt.	Denumirea unității de învățământ	Nr. și data ordinului ministrului/Decizia inspectoratului școlar județean de autorizare	Hotărârea ARACIP de evaluare/dată	Denumirea persoanei juridice inițiatoare	Adresa unității de învățământ, tel./ fax, e-mail	Nivelul de învățământ/ Nivelul de calificare	Profilul/ Domeniul	Domeniul pregătirii de bază	Calificarea profesională/ Specializarea	Limba de predare	Forma de învățământ	Nr. de clase școlarizate/număr de elevi
1.	Grădinița „Montessori School of Iași”	5.836/2016	6/4.03.2020	Asociația „One for Hope”	Municipiul Iași, alea M. Sadoveanu nr. 44P, Str. Semnului nr. 8, Tel. 0740/823400, contact@montessori-iasi.ro	Preșcolar (alternativa educațională Montessori)				Română	PP	4/100
Capacitate maximă de școlarizare*) — 4 formațiuni de studiu/1 schimb (maximum 4 formațiuni de studiu/schimbul 1)												

*) Capacitatea de școlarizare reprezintă numărul maxim de formațiuni de studiu care pot fi școlarizate în două schimburi în sălile de clasă și cabinete (excluzând laboratoare, ateliere) la nivelul unității de învățământ.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 23

din 2 martie 2020

Dosar nr. 3.245/1/2019

Gabriela Elena Bogasiu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici	— președintele Secției I civile
Marian Budă	— președintele Secției a II-a civile
Denisa Angelica Stănișor	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Lavinia Dascălu	— judecător la Secția I civilă
Beatrice Ioana Nestor	— judecător la Secția I civilă
Bianca Elena Țândărescu	— judecător la Secția I civilă
Carmen Georgeta Negriță	— judecător la Secția I civilă
Aurelia Rusu	— judecător la Secția I civilă
Rodica Dorin	— judecător la Secția a II-a civilă
Elisabeta Roșu	— judecător la Secția a II-a civilă
Petronela Iulia Nițu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Zaharia	— judecător la Secția a II-a civilă
Adriana Florina Secrețeanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Decebal Constantin Vlad	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Luiza Maria Păun	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Florentina Dinu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Liliana Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept investit cu soluționarea Dosarului nr. 3.245/1/2019 este constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Mihaela Lorena Mitroi, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, în Dosarul nr. 908/98/2018, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care s-a comunicat părților, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, fiind depus un punct de

vedere de către apelanta-pârâtă cu privire la chestiunea de drept supusă judecării. La dosar au fost transmise de către instanțele naționale hotărârile judecătorești ce au fost identificate, precum și punctele de vedere teoretice. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii.

6. Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept constată că nu există chestiuni prealabile, iar completul rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a dispus, prin Încheierea din 24 iunie 2019, în Dosarul nr. 908/98/2018, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

1. *Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 111 alin. (2) lit. a) coroborat cu art. 117² din Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dreptul adunării generale ordinare a acționarilor unei societăți pe acțiuni de a aproba situațiile financiare anuale și de a distribui profitul sub formă de dividende include și partea din profitul net al societății asupra căreia patronatul a convenit cu sindicatul reprezentativ, prin contractul colectiv de muncă, a fi împărțită salariaților proporțional cu salariul de bază;*

2. *În caz afirmativ, dacă hotărârea adunării generale a acționarilor de distribuire a profitului are ca efect juridic nașterea dreptului la acțiune al salariaților în termenul de prescripție de 3 ani prevăzut de art. 268 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau în termenul de prescripție de 6 luni prevăzut de art. 268 alin. (1) lit. e) din același act normativ.*

8. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 6 decembrie 2019 cu nr. 3.245/1/2019, termenul de judecată fiind stabilit la 2 martie 2020.

II. **Obiectul investirii instanței care a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile. Stadiul procesual în care se află pricina**

9. În Dosarul nr. 908/98/2018, Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a fost investită cu soluționarea apelului formulat de pârâta societate în contradictoriu cu reclamantul persoană fizică, având ca obiect plata drepturilor bănești reprezentând cota-parte de 10% din profitul net al societății pe anul 2015.

10. Curtea de apel judecă în ultimă instanță, urmând a pronunța o hotărâre definitivă, în conformitate cu dispozițiile art. 96 pct. 2 și art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă.

III. Normele de drept intern incidente

11. Legea societăților nr. 31/1990, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, cu

modificările și completările ulterioare, în forma anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 163/2018 pentru modificarea și completarea Legii contabilității nr. 82/1991, modificarea și completarea Legii societăților nr. 31/1990, precum și modificarea Legii nr. 1/2005 privind organizarea și funcționarea cooperăției (denumită în continuare *Legea nr. 31/1990*):

„**Art. 111.** — (...) (2) În afară de dezbaterile altor probleme înscrise la ordinea de zi, adunarea generală este obligată:

a) să discute, să aprobe sau să modifice situațiile financiare anuale, pe baza rapoartelor prezentate de consiliul de administrație, respectiv de directorat și de consiliul de supraveghere, de cenzori sau, după caz, de auditorul financiar, și să fixeze dividendul; (...).”

„**Art. 117².** — (1) Situațiile financiare anuale, raportul anual al consiliului de administrație, respectiv raportul directoratului și cel al consiliului de supraveghere, precum și propunerea cu privire la distribuirea de dividende se pun la dispoziția acționarilor la sediul societății, de la data convocării adunării generale. (...).”

12. Alin. (1) al art. 117² din *Legea nr. 31/1990* a fost modificat prin art. II pct. 4 din *Legea nr. 163/2018* pentru modificarea și completarea Legii contabilității nr. 82/1991, modificarea și completarea Legii societăților nr. 31/1990, precum și modificarea Legii nr. 1/2005 privind organizarea și funcționarea cooperăției, începând cu 15 iulie 2018, după cum urmează:

„**Art. 117².** — (1) Situațiile financiare anuale, raportul anual al consiliului de administrație, respectiv raportul directoratului și cel al consiliului de supraveghere, precum și propunerea cu privire la distribuirea de dividende și situația privind dividendele distribuite parțial în cursul anului fiscal se pun la dispoziția acționarilor la sediul societății, de la data convocării adunării generale. (...).”

13. *Legea nr. 53/2003* — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, cu modificările și completările ulterioare (denumită în continuare *Codul muncii*):

„**Art. 268.** — (1) Cererile în vederea soluționării unui conflict de muncă pot fi formulate:

(...) c) în termen de 3 ani de la data nașterii dreptului la acțiune, în situația în care obiectul conflictului individual de muncă constă în plata unor drepturi salariale neacordate sau a unor despăgubiri către salariat, precum și în cazul răspunderii patrimoniale a salariaților față de angajator; (...)

e) în termen de 6 luni de la data nașterii dreptului la acțiune, în cazul neexecutării contractului colectiv de muncă ori a unor clauze ale acestuia.

(2) În toate situațiile, altele decât cele prevăzute la alin. (1), termenul este de 3 ani de la data nașterii dreptului.”

IV. Expunerea procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept menționată

14. Prin *Cererea de chemare în judecată*, înregistrată la data de 6 iunie 2018 pe rolul Tribunalului Ialomița — Secția civilă, reclamantul persoană fizică a solicitat, în contradictoriu cu angajatorul pârât, obligarea acestuia din urmă la plata drepturilor bănești reprezentând cota-parte de 10% din profitul net al societății pe anul 2015, proporțional cu salariul său de bază, precum și a primei de vacanță pentru anul 2015, cu dobânda legală la data plății.

15. Prin *Sentința civilă nr. 1.224 din 10 octombrie 2018*, Tribunalul Ialomița a respins excepțiile prematurității și prescripției dreptului material la acțiune, ca fiind neîntemeiate, a admis cererea formulată de reclamant și a obligat pârâta să îi achite acestuia drepturile bănești constând în cota-parte de 10% din profitul net pentru anul 2015, conform art. 71 alin. (2) lit. a) din *Contractul colectiv de muncă pe anii 2015—2017*, sumă actualizată cu dobânda legală la data plății. Prin aceeași

hotărâre s-a luat act că reclamantul a renunțat la judecarea capătului de cerere privind plata primei de vacanță.

16. În considerentele hotărârii s-a reținut că excepția prematurității acțiunii, invocată prin întâmpinare, este neîntemeiată, întrucât, deși este adevărată susținerea societății pârâte, în sensul că repartizarea profitului intră în atribuția adunării generale a acționarilor, totuși obligația asumată față de salariați de acordare a unei cote-părți din profitul net nu poate rămâne strict la voința acestui organ colegial de conducere al persoanei juridice, mai ales că o simplă amânare fără nicio motivație obiectivă, legală, nu poate justifica neîndeplinirea obligațiilor contractuale față de salariați. Dreptul reclamantului este actual, întrucât amânarea pe termen nedefinit a executării unei obligații ce derivă din contractul colectiv de muncă nu afectează caracterul exigibil al dreptului ce face obiectul acțiunii. Instanța de fond a avut în vedere și faptul că în contractul colectiv de muncă se prevede repartizarea către salariați a profitului, fără indicarea vreunui termen la care se va face această repartizare, motiv pentru care a respins ca neîntemeiată excepția prematurității.

17. Cu privire la excepția prescripției dreptului material la acțiune al reclamantului, s-a apreciat că în cauză sunt incidente prevederile art. 268 alin. (1) lit. c) din *Codul muncii*, și nu cele din art. 268 alin. (1) lit. e) din același cod, având în vedere *Decizia nr. 20 din 18 noiembrie 2013*, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în *Monitorul Oficial al României, Partea I*, nr. 9 din 8 ianuarie 2014, potrivit căreia drepturile salariale suplimentare fac parte din elementele constitutive ale salariului. Prin urmare, termenul de prescripție aplicabil este cel de 3 ani și nu era împlinit la data înregistrării cererii.

18. Excepția inadmisibilității acțiunii a fost calificată de instanța de fond drept apărare de fond, având în vedere că aspectele invocate de pârâtă nu constituie cerințe prealabile obligatorii care ar fi trebuit îndeplinite de către reclamant.

19. Referitor la fondul cauzei s-a reținut faptul că reclamantul a fost salariatul societății pârâte până la data de 1 februarie 2018, când raportul de muncă a încetat prin acordul părților, conform art. 55 lit. b) din *Codul muncii*.

20. În art. 71 din *Contractul colectiv de muncă pe anii 2015—2017*, denumit „Alte drepturi bănești și facilități”, se prevede la alin. (2) că: „Alte venituri sunt: a) cota-parte din profit ce se repartizează salariaților, care este de 10% din profitul net, și se repartizează proporțional cu salariul de bază.” În temeiul acestor dispoziții, reclamantul a solicitat obligarea pârâtei să îi plătească cota sa parte din profitul societății pe anul 2015, perioadă în care a avut calitatea de salariat.

21. Prima instanță a considerat că nu are nicio relevanță juridică data plății efective, ceea ce conține fiind momentul nașterii dreptului subiectiv al salariatului la beneficiul unei părți din profitul net. Deși prin *Hotărârea adunării generale ordinare a acționarilor societății pârâte nr. xxxx/24.10.2017* s-a aprobat repartizarea profitului net pe anul 2015, dreptul în discuție nu a fost achitat voluntar.

22. Cât privește apărarea pârâtei, în sensul că în contractul colectiv de muncă nu se prevede un termen la care se va efectua repartizarea profitului, instanța de fond a reținut incidența dispozițiilor art. 1.397 alin. (1) din *Codul civil*, astfel că obligația devine scadentă la data încheierii anului fiscal, care, potrivit art. 16 din *Legea nr. 571/2003* privind *Codul fiscal*, cu modificările și completările ulterioare (denumită în continuare *Codul fiscal*), este sfârșitul anului calendaristic.

23. *Împotriva acestei hotărâri a formulat apel societatea pârâtă*, care a solicitat schimbarea *Sentinței civile nr. 1.224 din 10 octombrie 2018*, pronunțată de Tribunalul Ialomița, în sensul admiterii excepției prematurității, excepției prescripției dreptului la acțiune și a excepției inadmisibilității, iar pe fond, respingerea

cererii reclamantului de obligare la plata cotei-părți din profitul net pentru anul 2015, care se distribuie salariaților proporțional cu salariul de bază, conform art. 71 alin. (2) lit. a) din Contractul colectiv de muncă pe anii 2015—2017.

24. Apelanta-pârâtă a arătat că este greșită soluția de respingere a excepției prematurității acțiunii, întrucât plata cotei-părți din profit către salariați este supusă îndeplinirii cumulative a două condiții: să fie aprobat bilanțul prin hotărâre a adunării generale a acționarilor și să fie repartizat profitul prin hotărâre a adunării generale a acționarilor. În speță, aceste condiții cumulative nu sunt îndeplinite, având în vedere faptul că prin hotărârea adunării generale ordinare a acționarilor, opozabilă terților și necontestată, profitul net aferent anului 2015 nu a fost repartizat de acționari.

25. Art. 73 din Legea nr. 31/1990 prevede că: „(1) *Administratorii sunt solidar răspunzători față de societate pentru: a) realitatea vărsămintelor efectuate de asociați; b) existența reală a dividendelor plătite; c) existența registrelor cerute de lege și corecta lor ținere; d) exacta îndeplinire a hotărârilor adunărilor generale; e) stricta îndeplinire a îndatoririlor pe care legea, actul constitutiv le impun.* (2) *Acțiunea în răspundere împotriva administratorilor aparține și creditorilor societății, care o vor putea exercita numai în caz de deschidere a procedurii reglementate de Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată.*” De asemenea, la art. 272¹ din același act normativ se prevede: „*Se pedepsește cu închisoare de la un an la 5 ani fondatorul, administratorul, directorul general, directorul, membrul consiliului de supraveghere sau al directoratului ori reprezentantul legal al societății care: (...); b) încasează sau plătește dividende, sub orice formă, din profituri fictive ori care nu puteau fi distribuite, în lipsa situației financiare anuale sau contrar celor rezultate din aceasta.*”

26. Prin urmare, este prematură cererea intimatului-reclamant față de faptul că până în prezent acționarii nu au aprobat distribuția profitului aferent anului 2015, urmând a beneficia de acest drept atunci când va fi aprobată distribuția.

27. În ceea ce privește excepția prescripției dreptului la acțiune, apelanta-pârâtă a arătat că instanța fondului a confundat drepturile recunoscute de lege cu drepturile izvorâte din contractul colectiv de muncă atunci când a reținut că dreptul la cota-parte din profit reprezintă un veritabil drept salarial supus termenului de prescripție de 3 ani, prevăzut de art. 268 alin. (1) lit. c) din Codul muncii.

28. În opinia apelantei-pârâte, dreptul la cota-parte de 10% din profitul net al societății pe anul 2015, care se distribuie salariaților proporțional cu salariul de bază, conform art. 71 din contractul colectiv de muncă, nu se circumscrie sferei drepturilor salariale, respectiv nu constituie un „adaos la salariu”, deoarece nu reprezintă contraprestația muncii depuse de salariat. Acesta reprezintă un ajutor material acordat în baza contractului colectiv de muncă, cu atât mai mult cu cât nu se plătește cel puțin o dată pe lună, astfel cum dispune art. 166 alin. (1) din Codul muncii, care reglementează plata drepturilor salariale. Chiar dacă este exprimat în bani, ajutorul reprezintă o facilitate acordată de angajator. În plus, prestația financiară în discuție nu reprezintă o obligație legală pentru angajator, deci un drept câștigat pentru angajați, ci doar o facultate a cărei punere în aplicare semnifică o plată voluntară. În acest sens a fost invocată relevanța Deciziei Curții Constituționale nr. 108 din 14 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 8 martie 2006.

29. În concluzie, apelanta-pârâtă a susținut că acțiunea se prescrie în termenul de 6 luni prevăzut de art. 268 alin. (1) lit. e) din Codul muncii, termen care a început să curgă de la data nașterii dreptului la acțiune, adică de la data de 18 mai 2016,

când a fost aprobat bilanțul contabil pentru anul 2015, ceea ce face ca acțiunea să fie prescrisă.

30. În ceea ce privește fondul cauzei, apelanta-pârâtă a arătat că instanța de fond a admis în mod greșit cererea de chemare în judecată, plecând de la constatarea că nu a fost plătit intimatului-reclamant dreptul solicitat nici după adoptarea, la data de 24 octombrie 2017, a hotărârii adunării generale ordinare a acționarilor societății de repartizare a profitului net pe anul 2015. Prin Hotărârea nr. xxx/24.10.2017 a adunării generale ordinare a acționarilor societății a fost condiționată plata dividendelor către acționari de obținerea acordului prealabil scris al băncii. Prin urmare, numai după obținerea acestui acord se putea aproba plata către acționari a dividendelor. De asemenea, prin aceeași hotărâre s-au aprobat distribuția și plata de dividende din profitul nerepartizat al societății aferent anilor 2015 și 2016, proporțional cu acțiunile deținute de fiecare, dar cu condiția obținerii acordului prealabil scris al băncii, conform contractelor de credit aprobate.

31. Prin *întâmpinarea* formulată, intimatul-reclamant a solicitat respingerea apelului ca nefondat, arătând că nu pot fi reținute criticile apelantei referitoare la excepția inadmisibilității acțiunii, câtă vreme dreptul pretins este actual, pentru că privește cota-parte din profitul net pe anul 2015, iar dreptul s-a născut la sfârșitul anului fiscal 2015. Nu este relevantă Hotărârea adunării generale a acționarilor nr. xxx/18.05.2016, prin care au fost aprobate situațiile financiare ale firmei pe anul 2015, și nici Hotărârea adunării generale a acționarilor din 24 octombrie 2017, prin care s-a repartizat profitul aferent anului 2015 către acționari, dreptul pretins în cauză nefiind condiționat de „posibilitățile financiare” ale societății.

32. Cât privește excepția prescripției dreptului la acțiune, intimatul-reclamant a arătat că sunt aplicabile dispozițiile art. 268 alin. (1) lit. c) din Codul muncii, în considerarea faptului că dreptul la cota-parte din profitul net al societății angajatoare este un element al salariului, iar nu o simplă bonificație.

33. *La termenul de judecată din 12 iunie 2019*, curtea de apel a pus în discuția părților utilizarea mecanismului de unificare a practicii judiciare prevăzut de art. 519 din Codul de procedură civilă, în sensul de a se solicita instanței supreme pronunțarea unei hotărâri prealabile asupra problemei de drept vizând stabilirea naturii juridice a dreptului salariatului la o cotă-parte din profitul net al societății angajatoare, proporțional cu salariul său de bază, drept convenit prin contractul colectiv de muncă, prin raportare la dreptul adunării generale a acționarilor de a distribui dividende acționarilor din profit după aprobarea situațiilor financiare ale firmei. Natura juridică a dreptului material determină implicit data nașterii dreptului salariatului la acțiunea în realizare, precum și termenul de prescripție incident.

34. *Prin Încheierea din 24 iunie 2019*, Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, și suspendarea judecării cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile.

V. **Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării**

35. Completul de judecată al Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a considerat admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu pronunțarea unei hotărâri prealabile, fiind îndeplinite condițiile impuse de art. 519 din Codul de procedură civilă.

36. Astfel, s-a reținut că problema de drept privind modul de interpretare a dispozițiilor art. 111 alin. (2) lit. a) coroborat cu art. 117² din Legea nr. 31/1990, într-un litigiu de muncă, necesită un răspuns la întrebarea dacă dreptul adunării generale ordinare a acționarilor unei societăți pe acțiuni de a aproba situațiile financiare anuale și de a distribui profitul sub formă de dividende

include și partea din profitul net al societății asupra căreia patronatul a convenit cu sindicatul reprezentativ, prin contractul colectiv de muncă, a fi împărțită salariaților proporțional cu salariul de bază. Un răspuns afirmativ conduce spre a doua problemă de drept referitoare la data nașterii dreptului la acțiune al salariaților și termenul de prescripție aplicabil după distincțiile prevăzute de art. 268 alin. (1) lit. c) și e) din Codul muncii.

37. Problema de drept este nouă, în sensul că jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție nu a oferit o soluție punctuală prin decizie de speță și nici o soluție de principiu, nefiind identificată nicio hotărâre prealabilă asupra modului de interpretare a dispozițiilor art. 111 alin. (2) lit. a) coroborat cu art. 117² din Legea nr. 31/1990. De asemenea, problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, după cum rezultă din evidențele publice ale instanței supreme cu privire la acest mecanism de unificare a practicii judiciare.

38. Instanța de trimitere a menționat faptul că instanțele specializate în soluționarea conflictelor de muncă au fost investite cu litigii similare celui pendinte, iar soluțiile definitive pronunțate au fost neunitare.

39. Astfel, *într-o opinie*, exprimată prin Decizia civilă nr. 3.901 din 26 iunie 2017, pronunțată de Curtea de Apel București în Dosarul nr. 1.880/98/2016, s-a apreciat că cererea salariatului reclamant de obligare a angajatorului la plata cotei-părți din profitul net al societății pe anul 2015, corespunzătoare salariului său de bază, nu este prematură și este întemeiată. S-a arătat că dreptul prevăzut de art. 71 alin. (2) lit. a) din Contractul colectiv de muncă pe anii 2015—2017 nu este afectat de vreo condiție suspensivă neîmplinită, fiind făcută dovada profitului realizat de societate, iar clauza din contractul colectiv de muncă nu prevede vreun termen pentru executarea obligației, ceea ce înseamnă că sunt aplicabile prevederile art. 1.495 alin. (1) din Codul civil. Instanța de apel a considerat că termenul de executare a obligației de repartizare a profitului către salariați este determinabil în funcție de practicile statornicite între părți. Astfel, cum repartizarea profitului net aferent anului 2014 către salariați s-a realizat la sfârșitul anului 2015, plata fiind făcută la data de 23 decembrie 2015, s-a apreciat că termenul statornicit, conform practicii, pentru repartizarea profitului net aferent anului 2015 este sfârșitul anului 2016. Întrucât prin Hotărârea adunării generale a acționarilor nr. xxx/18.05.2016 s-au aprobat situațiile financiare ale firmei aferente anului 2015, fără a se repartiza profitul net și fără a se stabili un alt termen de executare a obligației prevăzute de art. 71 alin. (2) lit. a) din Contractul colectiv de muncă pe anii 2015—2017, s-a concluzionat că acțiunea nu este prematură, dreptul ce face obiectul acțiunii fiind actual, iar obligația de plată scadentă. Instanța de apel, observând că între sarcinile adunării generale a acționarilor nu se regăsește și cea de repartizare a profitului net către salariați, a înlăturat considerentele instanței de fond cu privire la aplicabilitatea în speță a dispozițiilor art. 67 și 111 din Legea nr. 31/1990, potrivit cărora adunarea generală a acționarilor trebuia să aprobe repartizarea profitului în termen de cel mult 5 luni de la încheierea exercițiului financiar și să fixeze termenul de plată care nu putea fi mai mare de 6 luni.

40. Într-o *a doua opinie*, exprimată prin Decizia civilă nr. 5.549 din 13 noiembrie 2017, pronunțată de Curtea de Apel București în Dosarul nr. 1.915/98/2016, s-a susținut că neaprobarea bilanțului contabil și nerepartizarea profitului pe anul 2015 nu sunt cauze ce pot justifica neplata către reclamant a drepturilor prevăzute de art. 71 alin. (2) lit. a) din Contractul colectiv de muncă pe anii 2015—2017, în condițiile în care acestea sunt aspecte ce depind exclusiv de voința acționarilor care pot amâna oricât această decizie, în timp ce în speță este vorba de o plată către un salariat, nu către acționari. În plus, a fost aprobată și repartizarea profitului net pe anul 2015, prin

hotărârea adunării generale ordinare a acționarilor societății, astfel încât nu mai subzistă apărările pârâtei sub acest aspect. S-a mai notat și faptul că nici după această dată societatea nu a achitat voluntar intimatului-reclamant suma convenită potrivit art. 71 alin. (2) lit. a) din Contractul colectiv de muncă pe anii 2015—2017. Cât despre apărarea apelantei-pârâte, conform căreia în contractul colectiv de muncă nu se prevede un termen la care se va efectua repartizarea, curtea de apel a reținut dispozițiile art. 1.397 alin. (1) din Codul civil, potrivit cărora „*Obligația simplă nu este afectată de termen sau condiție și poate fi executată imediat, din proprie inițiativă sau la cererea creditorului*”, ceea ce face ca obligația să fie scadentă la data încheierii anului fiscal.

41. Soluția definitivă pronunțată în cauză a fost aceea de respingere a excepției prematurității acțiunii și de admitere a cererii de chemare în judecată, cu obligarea angajatorului pârât să plătească salariatului reclamant suma brută ce reprezintă cota-parte din profitul net al societății aferent anului 2015.

42. Într-o *a treia opinie*, exprimată prin Decizia civilă nr. 5.406 din 3 decembrie 2018, pronunțată de Curtea de Apel București în Dosarul nr. 2.190/98/2017, s-a arătat că în cauză este aplicabil termenul de prescripție de 3 ani prevăzut de art. 268 alin. (1) lit. c) din Codul muncii, deoarece pretențiile deduse judecății se încadrează în noțiunea de drepturi salariale, conform art. 160 din Codul muncii. Faptul că izvorăsc din contractul colectiv de muncă nu le schimbă natura juridică, fiind reglementate chiar în capitolul referitor la salarizarea personalului. De altfel, art. 268 alin. (1) lit. c) din Codul muncii nu distinge între drepturile supuse prescripției de 3 ani, folosind sintagma generală de „drepturi salariale”, ceea ce presupune interpretarea acestei norme în mod sistematic și în legătură cu alte norme și cu noțiunea de salariu. Prin urmare, prescripția de 6 luni prevăzută de art. 268 alin. (1) lit. e) din Codul muncii este incidentă în alte situații în care este vorba de drepturi convenite prin contractul colectiv de muncă și care nu pot fi încadrate în alte ipoteze expres reglementate de această normă. Curtea de apel a mai arătat că obligația este scadentă de la data încheierii anului fiscal, care este, conform Codului fiscal, anul calendaristic. Așadar, s-a constatat că excepția prescripției dreptului la acțiune, ridicată de societatea angajatoare, a fost corect respinsă de prima instanță, care a apreciat că momentul de început al termenului nu poate fi considerat data de 18 mai 2016, data aprobării bilanțului contabil, în condițiile în care nu s-a aprobat și distribuția cotei de 10% din profit către salariați. Pe fondul cauzei, acțiunea fost admisă.

43. Într-o *a patra opinie*, exprimată prin Decizia civilă nr. 5.609 din 10 decembrie 2018, pronunțată de Curtea de Apel București în Dosarul nr. 327/98/2018, s-a arătat că dreptul la cota-parte din profitul net al societății pentru anul 2015 este un drept suplimentar al salariatului, care nu face parte dintre elementele constitutive ale salariului, fiind greșită aprecierea primei instanțe în sensul că este aplicabil termenul de prescripție de 3 ani, prevăzut de art. 268 alin. (1) lit. c) din Codul muncii, iar nu cel de 6 luni, prevăzut de art. 268 alin. (1) lit. e) din același cod.

44. Prin art. 71 alin. (2) lit. a) din Contractul colectiv de muncă pe anii 2015—2017 s-a prevăzut că salariații beneficiază de venituri constând în cota-parte de 10% din profitul net, proporțional cu salariul de bază. Acestea nu sunt însă drepturi de natură salarială, ci alte drepturi bănești și facilități recunoscute salariaților de către angajator. Art. 160 din Codul muncii prevede care sunt componentele salariului, anume salariul de bază, indemnizațiile, sporurile, precum și alte adaosuri. Or, cota de participare la profit nu este un adaos la salariu și nu este inclusă în acesta, dovadă că se plătește anual și doar în anumite condiții (societatea să fi realizat profit, angajatul să fi lucrat în societate cel puțin 3 luni în anul respectiv, să nu fi fost sancționat disciplinar). Nefiind drepturi de natură

salarială, dreptul la acțiune nu este supus termenului de prescripție de 3 ani, ci termenului de 6 luni. Cum bilanțul contabil pe anul 2015 a fost aprobat la data de 18 mai 2016, iar de la această dată și până la data înregistrării acțiunii au trecut mai mult de 6 luni, s-a constatat că dreptul la acțiune este prescris.

45. Soluția definitivă pronunțată în cauză a fost aceea de respingere a cererii, constatându-se prescris dreptul la acțiune al salariatului reclamant.

46. Instanța de trimitere a arătat că spre această soluție converge și jurisprudența Curții de Apel Timișoara în cauze similare. Cu titlu de exemplu s-a învederat că în Decizia civilă nr. 1.017 din 26 septembrie 2018, pronunțată de Curtea de Apel Timișoara în Dosarul nr. 8.095/30/2017, s-a constatat că dreptul pretins nu se include în categoria drepturilor salariale, susceptibile a fi valorificate în termenul de prescripție de 3 ani prevăzut de art. 268 alin. (1) lit. c) din Codul muncii, ci în categoria bonificațiilor care se acordă suplimentar salariului, astfel că sunt supuse termenului de prescripție de 6 luni, prevăzut de art. 268 alin. (1) lit. e) din Codul muncii. Termenul de prescripție curge de la data de 18 mai 2016, data la care adunarea generală a acționarilor societății a aprobat bilanțul pe anul 2015.

47. Într-o a cincea opinie, exprimată prin Decizia civilă nr. 1.067 din 22 februarie 2019, pronunțată de Curtea de Apel București în Dosarul nr. 532/98/2018, s-a respins cererea salariatului reclamant de obligare a angajatorului pârât la plata cotei-părți din profitul net aferent anului 2015, ca fiind prematur formulată.

48. S-a apreciat că nașterea (actualitatea) dreptului pretins nu s-a produs până ce adunarea generală, în virtutea atribuțiilor care îi revin potrivit art. 111 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 31/1990, nu a fixat dividendul și nu a încuviințat repartizarea profitului. Odată consfințită această stare de fapt, cererea apare ca prematur formulată, pentru neîndeplinirea unei condiții care ține de însăși nașterea dreptului, fapt incompatibil cu prescrierea lui și care face de prisos cercetarea pe fond.

49. S-a considerat că art. 71 alin. (2) lit. a) din Contractul colectiv de muncă pe anii 2015—2017 nu este de natură să nască un drept direct și nemijlocit în patrimoniul salariaților, pentru că prerogativele aprobării bilanțului contabil și distribuirii profitului țin esențialmente de domeniul formării voinței societății prin intermediul adunării generale a acționarilor. Această clauză contractuală antamează obligațiile organului deliberativ investit cu repartizarea profitului, dar nu îi surclasează atribuțiile pentru ca instanța de dreptul muncii să plaseze 10% din profitul societății către salariați, independent de faptul că acesta nu a fost distribuit.

VI. Punctul de vedere al titularului sesizării cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

50. În ceea ce privește soluția de principiu ce poate fi dată problemei de drept ridicate, completul de judecată al Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a arătat că cererea intimatului-reclamant nu este susceptibilă de a fi analizată pe fond, dacă s-ar reține că dreptul la acțiunea privind plata unei cote-părți din profitul societății angajatoare pe anul 2015 este prescris după împlinirea unui termen de 6 luni, care curge de la data la care adunarea generală a acționarilor putea și avea obligația să probeze situațiile financiare și să repartizeze profitul în dividende.

51. În opinia instanței de sesizare, dreptul salariaților la o cotă-parte din profitul societății angajatoare, prevăzut în contractul colectiv de muncă, are genul proxim în dividendele care se distribuie acționarilor din profit proporțional cu cota fiecăruia de participare la capitalul social, iar nu în salariul care se plătește fiecărui salariat drept contraprestație a muncii depuse în baza contractului individual de muncă.

52. Un argument în acest sens este chiar formularea din art. 71 alin. (2) lit. a) din contractul colectiv de muncă, partenerii sociali folosind termeni precum „cota-parte din profit” și „se repartizează”, termeni pe care i-a folosit și legiuitorul în art. 67 alin. (1) din Legea nr. 31/1990 atunci când a definit dividendul ca fiind „cota-parte din profit ce se plătește fiecărui asociat”.

53. Alte argumente care apropie acest „alt venit” al salariaților de categoria generală a profitului din care se repartizează dividende acționarilor, îndepărtându-l de categoria generală a salariului, derivă din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 160 cu art. 17 alin. (3) lit. k) și art. 41 alin. (3) lit. e) din Codul muncii. Astfel, salariul cu toate componentele sale (salariul de bază, indemnizațiile, sporurile, alte adaosuri) trebuie să respecte condițiile legale impuse acestei clauze esențiale din contractul individual de muncă, în sensul că trebuie să fie determinat, cuantificat în sumă exactă sau determinabil, în cazul sporurilor, în procent din salariul de bază, încă de la data încheierii contractului, deci cunoscut anterior prestării muncii de către salariat. Din contră, profitul firmei nu poate fi cunoscut anticipat prestării muncii, chiar existența profitului este incertă până la încheierea exercițiului financiar și aprobarea situației financiare anuale, iar acest caracter incert și nedeterminabil anterior prestării muncii de către salariat nu ar permite considerarea lui ca drept salarial, în limitele cotei-părți ce a făcut obiectul negocierii colective dintre patronat și sindicat prin contractul colectiv de muncă.

54. Ca natură juridică, dreptul salariaților la o cotă-parte din profitul societății angajatoare, prevăzut în contractul colectiv de muncă, trebuie considerat un beneficiu extrasalarial care se realizează în condiții similare celor în care acționarii obțin dividende din profitul firmei. Pentru o astfel de calificare a dreptului în discuție este relevant și faptul că Legea nr. 31/1990, în forma inițială, prevedea în art. 131 că „Fondatorii, administratorii și personalul societății vor participa la beneficii, dacă aceasta este prevăzut în actul constitutiv ori, în lipsa unor asemenea prevederi, a fost aprobat de adunarea generală extraordinară”. Deși textul de lege care permitea societății să cedeze salariaților o parte din beneficii (profit) prin voința organului de conducere a fost abrogat prin Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, cu modificările și completările ulterioare, o prevedere similară produce efecte pentru o categorie limitată de salariați. Astfel, în Ordonanța Guvernului nr. 64/2001 privind repartizarea profitului la societățile naționale, companiile naționale și societățile comerciale cu capital integral sau majoritar de stat, precum și la regiile autonome, aprobată cu modificări prin Legea nr. 769/2001, cu modificările și completările ulterioare (denumită în continuare *Ordonanța Guvernului nr. 64/2001*), se prevedea la art. 1 din forma inițială faptul că, începând cu exercițiul financiar al anului 2001, profitul contabil rămas după deducerea impozitului pe profit se repartizează pe următoarele destinații: rezerve legale; până la 10% pentru participarea salariaților la profit (ulterior, plafonată la cel mult nivelul unui salariu de bază mediu lunar realizat la nivelul agentului economic); minimum 50% vărsăminte la bugetul de stat sau local, în cazul regiilor autonome, ori dividende, în cazul societăților naționale, companiilor naționale și societăților comerciale cu capital integral sau majoritar de stat etc.

55. În cazul societăților cu capital privat, cum este apelanta-pârâtă, nu există o prevedere legală care să permită sau să oblige angajatorul la plata către salariați a unei cote-părți din profit, corespunzătoare salariului lor de bază, însă poate fi negociată o clauză în contractul colectiv de muncă care să conțină un astfel de drept al salariaților corelativ obligației angajatorului de plată. În măsura în care contractul colectiv de

muncă cuprinde o clauză referitoare la dreptul salariaților la cota-parte de 10% din profitul net al firmei, cum este art. 71 alin. (2) lit. a) din Contractul colectiv de muncă pe anii 2015—2017, se pune problema determinării datei la care se naște dreptul la acțiune al beneficiarilor, iar această dată nu poate fi sfârșitul anului fiscal, la 31 decembrie, câtă vreme la acea dată nu se cunoaște, în mod obiectiv, rezultatul exercițiului financiar. Aceste date din situațiile financiare ale firmei sunt disponibile pentru acționari, conform art. 117² alin. (1) din Legea nr. 31/1990, numai de la data convocării adunării generale la care se vor discuta și aproba situațiile financiare anuale, în virtutea dreptului conferit de art. 111 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 31/1990. Așadar, de la momentul convocării adunării generale ordinare a acționarilor, aceștia au dreptul de a fi informați referitor la propunerea de distribuire de dividende, în contextul mai larg al informării asupra situației financiare anuale a firmei, inclusiv asupra obligațiilor care au ca efect diminuarea profitului net, cum este obligația asumată față de salariați prin contractul colectiv de muncă. Prin urmare, până la momentul la care adunarea generală decide cu privire la acordarea dividendelor din profit, acționarii au o simplă vocație pentru a beneficia de distribuirea profitului societății sub formă de dividende, ceea ce înseamnă că nici alți beneficiari ai unei părți din profit nu pot avea un drept determinat, ci tot o vocație.

56. În atare situație, anterior adunării generale a acționarilor la care se aprobă situațiile financiare anuale, salariații nu pot pretinde plata cotei-părți din profit nici angajatorului și nici instanței de judecată care nu ar putea dispune prin hotărâre judecătorească realizarea dreptului prevăzut prin contractul colectiv de muncă, lipsind tocmai condiția realizării profitului în anul financiar încheiat. Instanța de judecată nu poate suplini lipsa hotărârii adunării generale, aceasta având competență exclusivă și nelimitată de a hotărî aprobarea situațiilor financiare și distribuirea profitului sub forma dividendelor către asociați, implicit și cota-parte din profitul net convenită a fi repartizată salariaților.

57. În ceea ce privește data la care se naște dreptul la acțiune al salariaților, instanța de sesizare a considerat aplicabile dispozițiile art. 111 alin. (1) din Legea nr. 31/1990, potrivit cărora adunarea generală ordinară se întrunește cel puțin o dată pe an, în cel mult 5 luni de la încheierea exercițiului financiar, coroborate cu cele ale art. 67 alin. (2) din aceeași lege, potrivit cărora dividendele se plătesc asociaților în termenul stabilit de adunarea generală a asociaților, dar nu mai târziu de 6 luni de la data aprobării situației financiare anuale aferente exercițiului financiar încheiat.

58. Pentru salariați, aflați în poziția unor terți față de adunarea generală a acționarilor, hotărârea adoptată în temeiul art. 111 din Legea nr. 31/1990 poate fi cunoscută numai după ce aceasta este făcută publică, prin menționarea ei în registrul comerțului, în cazul de față, la data de 19 mai 2016. Așadar, de la data de 19 mai 2016 salariații puteau cunoaște situația financiară a firmei, aprobată pentru anul 2015, dar și faptul că adunarea generală a acționarilor nu a aprobat distribuirea profitului în dividende și deci nici plata cotei-părți de 10% din profitul net către salariați.

59. O atare situație juridică pune problema modului de realizare a dreptului salariaților care, extrasalarial fiind, este supus prescripției de 6 luni conform art. 268 alin. (1) lit. e) din Codul muncii, însă data nașterii dreptului la acțiune nu poate fi considerată o eventuală dată viitoare la care adunarea generală a acționarilor ar aproba distribuirea profitului, pentru că o astfel de situație echivalează cu recunoașterea unei obligații pur potestative în favoarea angajatorului, debitor al obligației de plată asumate contractual față de salariați.

60. În plus, se poate considera că adunarea generală a acționarilor, aprobând bilanțul și contul de profit și pierderi pentru

anul 2015, și-a asumat obligația de a îndeplini actele asumate de administratori, inclusiv obligațiile convenite prin contractul colectiv de muncă. În cazul de față, contractul colectiv de muncă a fost negociat, din partea patronatului, de către administratorul unic al firmei care ocupă și funcția de director general, iar acest contract trebuie executat pentru că art. 41 alin. (5) din Constituție garantează caracterul său obligatoriu, având forța legii, după cum prevede art. 229 alin. (4) din Codul muncii.

61. În consecință, instanța de trimitere a apreciat că s-ar impune a se reține că dreptul salariatului la acțiune în justiție este actual după data la care a fost făcută publică hotărârea adunării generale a acționarilor de aprobare a situațiilor financiare ale firmei aferente anului 2015, fără a fi hotărâtă și distribuirea profitului, respectiv că dreptul la acțiune în pretenții se prescrie în termen de 6 luni de la această dată.

VII. **Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept**

62. În opinia *apelantei-pârâte*, dreptul salariatului la cota-parte din profitul net al societății pe anul 2015 se supune regulilor prescripției prevăzute de art. 268 alin. (1) lit. e) din Codul muncii, pentru că este un drept izvorât din contractul colectiv de muncă. În reglementarea cuprinsă în art. 71 alin. (2) lit. a) din Contractul colectiv de muncă pe anii 2015—2017, dreptul la cota-parte din profit nu are caracterul unui drept salarial, susceptibil a fi valorificat în termenul de prescripție de 3 ani, pentru că nu se circumscrie structurii salariului reglementate de art. 160 din Codul muncii (salariu de bază, indemnizații, sporuri, alte adaosuri). Dreptul solicitat este conceput ca drept suplimentar față de cele salariale, acordat de angajator cu titlu de bonificație salariaților, conform contractului colectiv de muncă. Nu are caracter imperativ pentru angajator pentru că nu reprezintă contraprestația muncii salariaților și deci nu este un drept câștigat de aceștia. Consideră că dreptul salariatului la cota-parte din profitul net este supus prescripției în termenul de 6 luni care a început să curgă la data de 18 mai 2016, dată la care a fost aprobat bilanțul contabil pentru anul 2015, astfel că acțiunea era prescrisă la data înregistrării ei pe rolul instanței de judecată.

63. În opinia *intimatului-reclamant*, condițiile de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție cu cererea de pronunțare a unei hotărâri prealabile nu sunt îndeplinite, problema de drept nefiind nouă. Astfel, în considerentele Deciziei nr. 20 din 18 noiembrie 2013, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, s-a statuat că stabilirea naturii juridice a unui drept patrimonial pretins de salariat reprezintă o chestiune de aplicare a legii. Or, în cauză, dreptul la cota-parte din profitul societății pe anul 2015, drept prevăzut de art. 71 alin. (2) lit. a) din Contractul colectiv de muncă pe anii 2015—2017, reprezintă un element salarial în accepțiunea art. 160 din Codul muncii, mai exact, un adaos salarial ce poate fi reclamat în instanța de judecată în termen de 3 ani de la data nașterii dreptului. Dreptul în discuție s-a născut la data încheierii anului fiscal care, potrivit art. 16 din Codul fiscal, este data de 31 decembrie 2015. În consecință, consideră că dreptul la acțiune nu este prescris.

64. După comunicarea raportului întocmit de judecătorii-raportori, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, a fost depus un punct de vedere de către *apelanta-pârâtă*, prin care a apreciat că sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate a sesizării prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, arătând că problema de drept prezintă caracter de noutate, nefiind identificată o jurisprudență constantă și unitară. Prin urmare, a solicitat admiterea sesizării, arătând că drepturile solicitate în cauză nu se circumscriu structurii salariului și nu reprezintă o contraprestație a muncii depuse de angajați, nefiind plătite lunar, ci au caracterul unui drept suplimentar ce decurge din contractul colectiv de muncă.

Prin urmare, apelanta-pârâtă apreciază că la data depunerii acțiunii, ce a fost înregistrată la Tribunalul Ialomița la data de 6 iunie 2018, termenul de prescripție de 6 luni era împlinit.

VIII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

65. *Curțile de apel Timișoara, Suceava, Ploiești, Pitești, Oradea, Galați, Constanța, Cluj, Brașov, Alba Iulia și Craiova* au comunicat că nu a fost identificată practică judiciară.

66. Instanța de trimitere a reținut, în încheierea de sesizare, jurisprudența Curții de Apel Timișoara în cauze similare, indicând, exemplificativ, Decizia civilă nr. 1.017 din 26 septembrie 2018, pronunțată de Curtea de Apel Timișoara în Dosarul nr. 8.095/30/2017, prin care s-a constatat că dreptul pretins nu se include în categoria drepturilor salariale susceptibile a fi valorificate în termenul de prescripție de 3 ani, prevăzut de art. 268 alin. (1) lit. c) din Codul muncii, ci în categoria bonificațiilor care se acordă suplimentar salariului, astfel că este supus termenului de prescripție de 6 luni, prevăzut de art. 268 alin. (1) lit. e) din Codul muncii. Termenul de prescripție curge de la data la care adunarea generală a acționarilor societății a aprobat bilanțul pe anul 2015.

67. *Curtea de Apel Iași* a comunicat, de asemenea, că nu a identificat practică judiciară, fiind exprimată o opinie teoretică de către Tribunalul Iași, în sensul că trebuie avute în vedere considerentele expuse de Înalta Curte de Casație și Justiție în Decizia de recurs în interesul legii nr. 20 din 18 noiembrie 2013.

68. *Curtea de Apel Târgu Mureș* a arătat că nu a fost identificată practică judiciară având ca obiect problemele de drept enunțate.

69. S-au identificat hotărâri judecătorești definitive privind drepturi salariale solicitate de angajați preluați prin modalitatea transferului de întreprindere de către alte societăți comerciale. În situația acestor angajați, drepturile salariale au vizat, printre altele, și o sumă fixă distribuită din profitul net al societății cesionare către angajații proprii, drepturi recunoscute prin contractul colectiv de muncă în favoarea acestora din urmă.

70. Referitor la termenul de 3 ani, prevăzut de art. 268 alin. (1) lit. c) din Codul muncii, sau de 6 luni, prevăzut de art. 268 alin. (1) lit. e) din Codul muncii, instanțele din raza Curții de Apel Târgu Mureș s-au pronunțat în mod constant, în anii anteriori, în sensul că drepturile salariale, astfel cum sunt definite de art. 159—160 din Codul muncii, pot fi solicitate înăuntrul termenului de prescripție de 3 ani, chiar dacă sunt prevăzute prin contractul colectiv de muncă.

71. *Curtea de Apel Bacău* a comunicat că practica judiciară a acestei instanțe este în sensul că termenul de prescripție este de 3 ani.

72. *Curtea de Apel București* a comunicat, referitor la prima problemă de drept supusă analizei, că practica judiciară a Secției a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a Tribunalului București este în sensul că dreptul adunării generale ordinare a acționarilor de a aproba situațiile financiare anuale și de a distribui profitul sub formă de dividende nu include și partea din profitul net al societății asupra căreia patronatul a convenit cu sindicatul reprezentativ, prin contractul colectiv de muncă, a fi împărțită salariaților proporțional cu salariul de bază. Cu privire la cea de-a doua problemă de drept supusă analizei, judecătorii Tribunalului București au opinat în sensul că nașterea dreptului la acțiune al salariaților se supune termenului de prescripție de 6 luni, prevăzut la art. 268 alin. (1) lit. e) din Codul muncii

73. Opinia unanimă a judecătorilor Secției civile a Tribunalului Giurgiu a fost în sensul că adunarea generală ordinară a acționarilor nu are dreptul de a distribui și partea din profitul net al societății asupra căreia patronatul a convenit cu sindicatul reprezentativ, prin contractul colectiv de muncă, a fi împărțită salariaților proporțional cu salariul de bază. În ceea ce privește termenul de prescripție aplicabil se apreciază că este

vorba despre termenul de 6 luni, prevăzut de art. 268 alin. (1) lit. e) din Codul muncii, care se calculează de la data nașterii dreptului la acțiune, întrucât este vorba de noi drepturi ce izvorăsc din contractul colectiv de muncă sau, mai exact, din neexecutarea clauzelor acestuia.

74. Judecătorii din cadrul Tribunalului Ilfov apreciază că dreptul salariatului la veniturile reprezentând cota-parte din profitul net nu reprezintă drepturi de natură salarială, ci alte drepturi bănești recunoscute salariaților de către angajator, având în vedere că art. 160 din Codul muncii prevede că salarii de bază, indemnizațiile, sporurile, precum și alte adaosuri sunt componente ale salariului. Cât privește cota-parte din profitul net, aceasta nu este un adaos la salariu și nu este inclusă în acesta, întrucât se plătește anual și în anumite condiții. Prin urmare, acestui drept bănesc de natură salarială nu îi este aplicabil termenul de prescripție de 3 ani prevăzut de art. 268 alin. (1) lit. c) din Codul muncii, ci termenul de prescripție de 6 luni prevăzut de art. 268 alin. (1) lit. e) din Codul muncii.

75. Tribunalul Ialomița a indicat practica judiciară a acestei instanțe, potrivit căreia au fost admise acțiunile privind acordarea cotei-părți din profitul net anual, precum și o sentință civilă prin care a fost respinsă cererea ca prescrisă, în temeiul dispozițiilor art. 268 alin. (1) lit. c) din Codul muncii.

76. Au fost depuse hotărâri ale Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale care reflectă practica judiciară neunitară prezentată în încheierea de sesizare.

77. *Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție*, prin Adresa nr. 3.058/C/4.327/III-5/2019 din 9 ianuarie 2020, a comunicat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practica judiciară, în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept care formează obiectul prezentei sesizări.

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale

78. Prin *Decizia nr. 20 din 18 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 9 din 8 ianuarie 2014, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii* a respins, ca inadmisibil, recursul în interesul legii declarat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Galați în legătură cu problema de drept vizând natura juridică a drepturilor prevăzute a se acorda, potrivit contractelor colective de muncă, cu diferite ocazii (ajutoare materiale de Paști, Crăciun, tichete de masă/tichete cadou, drepturi speciale pentru menținerea sănătății și securității în muncă etc.), și termenul de prescripție aplicabil cererilor cu asemenea obiect.

79. În considerentele acestei hotărâri, instanța supremă a reținut că problema dedusă judecății derivă din calificarea naturii juridice a unor drepturi bănești acordate salariaților prin contractele colective de muncă, mai exact stabilirea încadrării acestora în categoria drepturilor salariale ori în cea a ajutoarelor materiale care nu se circumscriu drepturilor salariale, demers care are drept consecință aplicarea unui regim juridic distinct în raport cu fiecare dintre cele două încadrări.

80. Pentru chestiunea dedusă soluționării, s-a constatat că izvorul determinat al practicii neunitare a instanțelor judecătorești referitoare la „natura juridică” a drepturilor menționate anterior (tichete de masă, tichete cadou, prima de Paști, prima de Crăciun, drepturi speciale pentru menținerea sănătății și securității muncii etc.) l-a constituit împrejurarea că instanțele s-au limitat la interpretarea clauzelor din contractul colectiv de muncă, deși, în mod obiectiv, pentru calificarea naturii juridice a drepturilor prevăzute în contractul colectiv de muncă nu se putea pleca de la interpretarea convenției dintre angajați și angajator, ci de la distincția dintre drepturile salariale și celelalte facilități, operată de Codul muncii.

81. Demersul judiciar de stabilire a naturii juridice a drepturilor patrimoniale pretinse de un salariat trebuie să pornească de la verificarea sferei noțiunii de drept salarial și să clarifice dacă aceste drepturi se subsumează noțiunii de „adaos la salariu” reglementate de art. 155 din Codul muncii, aceasta fiind norma legală incidentă, în funcție de circumstanțele particulare ale raportului juridic dedus judecării, fapt ce, în aceste condiții, reprezintă o chestiune de aplicare a legii.

82. Pe de altă parte, în art. 160, Codul muncii face trimitere, indirect, la ceea ce se poate stabili în această materie prin contractele colective de muncă, menționând posibilitatea ca angajatorul să asigure salariaților hrană, cazare sau alte facilități. Întrucât părțile raportului juridic individual sau colectiv de muncă sunt obligate ca la încheierea convențiilor individuale sau colective de muncă să respecte dispozițiile legale, nu se poate deroga de la lege în domeniul elementelor componente ale unui drept salarial. În aceste condiții, ceea ce analizează instanțele în conflictele de muncă declanșate de nerespectarea unor clauze ale contractelor colective (în majoritatea cauzelor) ori individuale de muncă nu este natura juridică a dreptului, ci modalitatea de executare a clauzelor, în sensul că verifică îndeplinirea condițiilor prestabilite de acordare, salariații care beneficiază de drept, eventuale cazuri de neexecutare justificată din diverse motive, cuantumul etc.

83. În situația în care drepturile salariale suplimentare fac parte din elementele constitutive ale salariului, cererile în justiție pot fi formulate în termenul de prescripție de 3 ani prevăzut de art. 268 alin. (1) lit. c) din Codul muncii, iar atunci când drepturile salariale suplimentare nu fac parte din elementele constitutive ale salariului, acestea au natura juridică a unor măsuri de protecție socială, facilități acordate de angajator și convenite în contractul colectiv de muncă, iar neacordarea lor rezidă într-o neexecutare a clauzelor acestui contract, astfel încât cererile în justiție pot fi formulate în termenul de prescripție de 6 luni prevăzut de art. 268 alin. (1) lit. e) din Codul muncii.

84. În urma verificărilor efectuate s-a constatat că instanța de contencios constituțional nu s-a pronunțat asupra constituționalității unor dispoziții care ar putea prezenta relevanță cu privire la chestiunea de drept analizată.

X. Raportul asupra chestiunii de drept

85. Prin raportul întocmit în cauză, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (7) din Codul de procedură civilă, judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile nu îndeplinește cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, cu referire la cerința noutății chestiunii de drept.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

86. Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile, punctele de vedere formulate de părți, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

87. Potrivit prevederilor art. 519 din Codul de procedură civilă, „Dacă, în cursul judecării, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

88. Prin această reglementare au fost instituite o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile, condiții care trebuie să fie întrunite în mod cumulativ, după cum urmează:

— existența unei cauze aflate în curs de judecată;

— instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță;

— cauza care face obiectul judecării să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit să soluționeze cauza;

— ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;

— chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită să fie nouă;

— chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

89. Primele trei condiții formale prevăzute de legiuitor pentru pronunțarea unei hotărâri prelabile sunt îndeplinite, întrucât litigiul în legătură cu care s-a formulat sesizarea este în curs de judecată la curtea de apel, instanța investită cu soluționarea apelului urmează să judece conflictul de muncă în ultimă instanță, conform prevederilor art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă, prin pronunțarea unei decizii care, potrivit art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, este definitivă, iar cauza ce face obiectul judecării se află în competența legală a unui complet de judecată al Curții de Apel București, titulara sesizării.

90. De asemenea, sunt realizate și cerințele referitoare la noutatea chestiunii de drept a cărei lămurire se cere și lipsa statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție asupra chestiunii de drept invocate, aceasta neformând nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

91. În ceea ce privește întrunirea condiției de admisibilitate ce vizează identificarea unei probleme de drept care ar putea face obiect al sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile, jurisprudența dezvoltată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în legătură cu această cerință a statuat că, în sesizarea instanței supreme cu procedura pronunțării unei hotărâri prelabile, trebuie să fie identificată o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecării (în acest sens, Decizia nr. 24 din 29 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 4 noiembrie 2015; Decizia nr. 6 din 30 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 24 februarie 2017; Decizia nr. 62 din 18 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 9 octombrie 2017; Decizia nr. 90 din 4 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 191 din 1 martie 2018, Decizia nr. 20 din 20 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 651 din 6 august 2019).

92. Pentru a fi necesară intervenția instanței supreme în scopul preîntâmpinării unei jurisprudențe neunitare este necesar ca respectiva chestiune de drept să releve aspecte dificile și controversate de interpretare, date de neclaritatea normei, de caracterul incomplet al acesteia, susceptibil de mai multe sensuri ori accepțiuni, deopotrivă de justificate față de imprecizia redactării textului legal.

93. Raportat la exigențele anterior menționate, problema de drept identificată de titularul sesizării în conținutul primei întrebări nu se circumscrie noțiunii de chestiune de drept care să determine probleme de interpretare a unor texte de lege imperfecte, lacunare ori contradictorii.

94. Astfel, instanța de trimitere, investită cu soluționarea apelului prin care angajatorul reiterează excepțiile prematurității și prescripției dreptului material la acțiune privind cota-parte din profitul societății pentru anul 2015, cuvenită salariatului reclamant în temeiul contractului colectiv de muncă, proporțional

cu salariul de bază, întreabă dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 111 alin. (2) lit. a) coroborat cu art. 117² din Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dreptul adunării generale ordinare a acționarilor unei societăți pe acțiuni de a aproba situațiile financiare anuale și de a distribui profitul sub formă de dividende include și partea din profitul net al societății asupra căreia patronatul a convenit cu sindicatul reprezentativ, prin contractul colectiv de muncă, a fi împărțită salariaților proporțional cu salariul de bază.

95. Art. 111 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 31/1990, în forma anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 163/2018, aplicabilă în perioada de referință, prevede că, „În afară de dezbaterile altor probleme înscrise la ordinea de zi, adunarea generală este obligată: a) să discute, să aprobe sau să modifice situațiile financiare anuale, pe baza rapoartelor prezentate de consiliul de administrație, respectiv de directorat și de consiliul de supraveghere, de cenzori sau, după caz, de auditorul financiar, și să fixeze dividendul”, iar art. 117² alin. (1) din același act normativ stipulează că „Situațiile financiare anuale, raportul anual al consiliului de administrație, respectiv raportul directoratului și cel al consiliului de supraveghere, precum și propunerea cu privire la distribuirea de dividende și situația privind dividendele distribuite parțial în cursul anului fiscal se pun la dispoziția acționarilor la sediul societății, de la data convocării adunării generale (...)”.

96. Însă, pentru a demonstra necesitatea interpretării dispozițiilor art. 111 alin. (2) lit. a) coroborat cu art. 117² din Legea nr. 31/1990, autorul sesizării nu are în vedere, în realitate, vreo dificultate decurgând din complexitatea, neclaritatea sau dualitatea textelor de lege mai sus redate, care reglementează distribuirea dividendelor către acționarii societății, ci dificultatea stabilirii naturii juridice a dreptului salariatului la o cotă-parte din profitul net al societății angajatoare, corespunzătoare salariului său de bază, drept convenit prin contractul colectiv de muncă.

97. De altfel, aceasta este problema de drept pe care Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a pus-o în discuția părților la termenul de judecată din 12 iunie 2019, cu prilejul dezbaterilor asupra declanșării mecanismului prevăzut de art. 519 din Codul de procedură civilă, respectiv necesitatea de a se solicita instanței supreme pronunțarea unei hotărâri prealabile asupra chestiunii de drept vizând stabilirea naturii juridice a dreptului salariatului la o cotă-parte din profitul net al societății angajatoare, corespunzătoare salariului său de bază, drept convenit prin contractul colectiv de muncă, prin raportare la dreptul adunării generale a acționarilor de a distribui dividende acționarilor din profit, după aprobarea situațiilor financiare ale firmei, reținându-se că natura juridică a dreptului material determină, implicit, data nașterii dreptului salariatului la acțiunea în realizare, precum și termenul de prescripție incident.

98. Sub acest aspect, instanța de trimitere opinează, în mod singular, că dreptul salariaților la o cotă-parte din profitul societății angajatoare trebuie asimilat dividendelor care se distribuie acționarilor din profit, proporțional cu cota fiecăruia de participare la capitalul social, iar nu drepturilor salariale sau drepturilor asimilate salariilor.

99. În acest sens se arată în încheierea de sesizare că dreptul salariaților la o cotă-parte din profitul societății angajatoare, prevăzut în contractul colectiv de muncă, trebuie considerat un beneficiu extrasalarial care se realizează în condiții similare celor în care acționarii obțin dividende din profitul firmei, din această calificare a naturii juridice a dreptului supus analizei, respectiv din asimilarea cu dividendele care se distribuie acționarilor din profit, decurgând, în viziunea instanței de trimitere, necesitatea de a stabili dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 111 alin. (2) lit. a) coroborat cu art. 117² din

Legea nr. 31/1990, dreptul adunării generale ordinare a acționarilor unei societăți pe acțiuni de a aproba situațiile financiare anuale și de a distribui profitul sub formă de dividende include și partea din profitul net al societății care se repartizează salariaților proporțional cu salariul de bază, în temeiul contractului colectiv de muncă.

100. Însă concluzia proprie a instanței de sesizare nu se bazează pe niciun argument legat de interpretarea dispozițiilor art. 111 alin. (2) lit. a) coroborat cu art. 117² din Legea nr. 31/1990, pentru calificarea dreptului în discuție ca „extrasalarial” fiind avute în vedere prevederi ale contractului colectiv de muncă încheiat la nivelul societății pârâte, prevederi referitoare la salarizare din Codul muncii, dispozițiile art. 131 din Legea nr. 31/1990, în forma inițială, potrivit căruia „Fondatorii, administratorii și personalul societății vor participa la beneficii, dacă aceasta este prevăzut în actul constitutiv ori, în lipsa unor asemenea prevederi, a fost aprobat de adunarea generală extraordinară”, prevederile art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 64/2001.

101. Așadar, verificarea premiselor sesizării, determinate de circumstanțele litigiului și expuse în sinteză, în raport cu modalitatea de formulare a întrebării, relevă faptul că instanța de trimitere nu pune în discuție, de fapt, interpretarea punctuală a normelor de drept indicate în conținutul primei întrebări [art. 111 alin. (2) lit. a) și art. 117² din Legea nr. 31/1990], ci solicită instanței supreme o confirmare (validare) a opiniei formulate cu privire la natura juridică a creanței pretinse de salariat, pentru ca apoi chestiunea datei nașterii dreptului la acțiune și a termenului de prescripție a acestuia să decurgă automat din această calificare.

102. Or, operațiunea de calificare juridică a creanței și de identificare a normelor de drept care o susțin rămâne atributul exclusiv al instanței de judecată și nu poate fi transferată completului constituit pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, pentru că aceasta ar echivala cu însăși soluționarea litigiului (Decizia nr. 32 din 24 iunie 2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 810 din 7 octombrie 2019).

103. Reamintim, sub acest aspect, că scopul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile este acela de a preîntâmpina generarea unei jurisprudențe neunitare ca urmare a interpretării și aplicării diferite a unei dispoziții legale.

104. Sesizarea este inadmisibilă și din perspectiva faptului că instanța de trimitere nu a identificat o problemă de drept aptă să nască controverse și care să prezinte o dificultate de interpretare suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme.

105. Justificându-și punctul de vedere exprimat prin încheierea de sesizare, instanța a ignorat, în analiza sa, dispozițiile Codului fiscal [Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, în vigoare în perioada de referință în cauză, capitolul III „Venituri din salarii”, art. 55 alin. (2) lit. j), potrivit căruia „Regulile de impunere proprii veniturilor din salarii se aplică și următoarelor tipuri de venituri, considerate asimilate salariilor: (...) j) indemnizația administratorilor, precum și suma din profitul net convenite administratorilor societăților comerciale potrivit actului constitutiv sau stabilite de adunarea generală a acționarilor;”, respectiv Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 10 septembrie 2015, în vigoare începând cu data de 1 ianuarie 2016, capitolul III „Venituri din salarii și asimilate salariilor”, art. 76 alin. (2) lit. e), conform căruia „Regulile de impunere proprii veniturilor din salarii se aplică și următoarelor tipuri de venituri, considerate asimilate salariilor: (...) e) sume reprezentând participarea salariaților la profit, potrivit legii;”, prin

care legiuitorul a reglementat veniturile de acest tip ca fiind considerate asimilate salariilor, ceea ce face ca acestea să reprezinte, din punct de vedere contabil, cheltuieli ale societății.

106. Or, în contextul existenței acestor reglementări și având în vedere faptul că dispozițiile art. 111 alin. (2) lit. a) coroborat cu art. 117² din Legea nr. 31/1990 nu prezintă, nici măcar din perspectiva autorului sesizării, vreo dificultate de interpretare, dilema instanței de trimitere privind posibilitatea de a asimila sumele reprezentând participarea salariaților la profit dividendelor care se distribuie acționarilor societății nu poate constitui o veritabilă chestiune de drept, potențial generatoare de practică neunitară și în mod real necesară soluționării cauzei, care să reclame intervenția Înaltei Curți de Casație și Justiție pe calea mecanismului preventiv al hotărârii prealabile, rezolvarea chestiunii presupunând aplicarea coroborată a textelor de lege menționate anterior.

107. Cât privește cea de-a doua întrebare din conținutul sesizării, și anume *dacă hotărârea adunării generale a acționarilor de distribuire a profitului are ca efect juridic nașterea dreptului la acțiune al salariaților în termenul de prescripție de 3 ani prevăzut de art. 268 alin. (1) lit. c) din Codul muncii sau în termenul de prescripție de 6 luni prevăzut de art. 268 alin. (1)*

110. Pentru considerentele arătate, nefiind îndeplinite toate condițiile de admisibilitate cerute de lege, în temeiul art. 519 raportat la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, în Dosarul nr. 908/98/2018, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

1. *Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 111 alin. (2) lit. a) coroborat cu art. 117² din Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dreptul adunării generale ordinare a acționarilor unei societăți pe acțiuni de a aproba situațiile financiare anuale și de a distribui profitul sub formă de dividende include și partea din profitul net al societății asupra căreia patronatul a convenit cu sindicatul reprezentativ, prin contractul colectiv de muncă, a fi împărțită salariaților proporțional cu salariul de bază;*

2. *În caz afirmativ, dacă hotărârea adunării generale a acționarilor de distribuire a profitului are ca efect juridic nașterea dreptului la acțiune al salariaților în termenul de prescripție de 3 ani prevăzut de art. 268 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau în termenul de prescripție de 6 luni prevăzut de art. 268 alin. (1) lit. e) din același act normativ.*

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 2 martie 2020.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

GABRIELA ELENA BOGASIU

Pentru magistratul-asistent

Mihaela Lorena Mitroi,

aflat în imposibilitatea de a semna,
semnează magistratul-asistent-șef delegat,
Bogdan Silviu Georgescu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

